

Mazgelis

Taip gražus, taip snieginai baltas, lyg kas būtų tūkstančius cukraus maišų išpylęs, tas mūsų Kūčių vakaras. Kiūtom vienudu prie to menku kąsniu pamaloninto pasninko stalo. Jaučiu, ne tik mane, bet ir antrą obuolio pusę graužia ilgesio kirminas.

„Pasenom, tapom niekam nereikalingi, gal tik vienam Dievui. Na, nors tiek gerai, malda turim į ką atsiremti. Svarbu vaikams gerai“, – klampoja mintis lipnią vakaro tylą.

– Kaip jau yra, taip, mielas mano, – persižegnojusi tiesiu vyru duonos riekę, bažnyčioj pašventintos šiomet neturime. – Laužkim gimstančiojo garbei, – žvakė pamažu tirpsta, rieda karoliukai lyg apleistų tėvų ašaros, linkime vienas kitam šviesaus, gero, o svarbiausia – sveikatos – turto didžiausio.

Pasninkaujame tyliai, kiekvienas paskendęs savo mintyse. Gale stalo – lėkštelė, taip jau išmokyti, atklydusiam bedaliui ar namus tą naktį lankančiai vėlelei. Šunelis ir du katinukai akytai stebi, tiesiamie ir jiems kąsnelį. „Mūsų šeimos nariai, kaip dabar imsi ir pamirši? Jie juk mūsų širdims džiuginti ir telikę“, – matyt, slapūnė ašara sublizgo, vyras, pajaučiu, suspaudžia ranką.

– Na, ko tu, motin, mes juk dar dviese, o du – jėga, dar ne po vieną, nesielvartauk. Remsime pečius ir tursensim į priekį, o priekis juk blynais kvepia, – stengiasi pakelti nuotaiką. Nežino, kad ir už jį mazgelį užrišau, tris „Sveika, Marija“ ir „Tėve mūsų“ sukalbėjau.

Prieš Kūčias perskaičiau, neatsimenu net kur, straipsnelį, kad reikia paimti kokią virvelę ar kaspinėlių ir sukalbėjus, tas turi eiti iš pačios širdies gilumos, poterių už artimą savo, tą, kuriam tu linki šviesaus ir gero, už kurį Dievo malonės prašai, užrišti mazgiuką, ir laikyti prie savęs tol, kol išsipildys tai, ko dėl jo prašei. Ne kokie balvono burtai ar „čeraunikių“ kerai tat, o Dievo malonės meldimas. O aš turėjau už ką melstis, tai nuo tų mazgelių net raištelis apsunko. Dievą aš tikėjau nuo mažens, tyliai tikėjau, niekam nesisakydama, bijojau, kad, išgirdę apie tai, neužgautų Švenčiausiojo, laikiau jį vieninteliu savo Tėvu, nes kito neturėjau. Užaugau vaikų namuose, kaip ta rūšio balanda tįsau. Bet jis man siuntė gerus žmones, stengiausi iš jų, juk dovanai davė, paimti gerumą, išmokti mylėti, nelaikyti juodulio širdyje, atleisti už nuoskaudą. Kai būdavo sunku, kalbėjau, kalbėjau Dievui, gal ir nusibosdavau, bet tikėjau – neatstums. Jo Gimimą švėsdavau su dideliu džiaugsmu, atrodė, gimė jis ir aš drauge su juo.

– Ar pakelsim taurelę vyno už Gimstantįjį? – paklausiau vyro, bet jis tik papurtė galvą.

– Ne, brangioji, mes juk ir blaivūs mokame jį pagerbti. O be to, žinai, gal teks prie vairo sėsti, – niekada tokios nuodėmės nedaręs, saugojo tuos, kuriuos teko vežti, už tą aš jį labai gerbiau.

– Tai ir gerai, taip ir palikime, „negriešykime“. – O pati pagalvojau apie dukrą: dvidešimt ketvirtą – anūkės gimtadienis, neatsispirs, švės, o velnio lašai yra baisi nelaimė jaunam protui.

Nuojauta neapgavo.

– Mama, – išgirdau telefono ragelyje, – atvažiuok, gelbėk, nes atims Šarūnėlį, policija iškvieta vaikų teises, jei niekas nepaims, – kūkčiojo dukra. – Būk gera, paskubėk.

Pašoko jau ir vyras iš šilto patalo, žodžio netaręs, puolė rengtis. Skubėjome. Tik išvažiavę iš kiemo, supratome, kad keliai nevalyti, drėbė, matyt, visą naktį. Bet ko tėvai nepadaro dėl savo vaikų, skynėmės į priekį. Tuos dvidešimt penkis kilometrus važiavome lyg akli kačiukai, kelias buvo susilyginęs su pieva, vedė tik nuojauta ir baimė, kad mažylį paims svetimi.

– Globa – penkioms paroms, – pasakė viena iš moterų, – tada atvešite vaiką, spręsimė, ką toliau daryti. Nedaug trūko, norėjosi jai bučiuoti rankas: neatims Šarūnėlio. Nei dukrai, nei anūkei neturėjau ko pasakyti – širdį kaustė baimė: šitaip žaisti su vaiko lemtimi? Dieve, ačiū tau, spėjau.

Atgal važiovome tylėdami. Mano glėbyje saldžiai šnarpštė, pro miegus dar ir šypsojosi mažas šiltas kamuolėlis. Glaudžiau prie krūtinės, o ašaros skruostais tekėjo, tekėjo...

Tą ankstų šventų Kalėdų rytmetį parsivežiau kūdikėlį į savo namus. Argi žmogui žinoti, koku pavidalu Dievas po žemę braido, kai užriši mazgelį ir už jį?